

LIBRIS

cartea de poezie

calea

de

urmat

gellu dorian

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Gellu Dorian

I. Dispersiile

Calea de urmat

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Cuprins

I. Disperările / 5

II. Perspectivele / 29

Sacoșa de rafie / 31

Vecina / 32

Ochiul / 33

Inima / 34

Stau aici ca într-un paradis uitat / 35

Vedenie / 37

Urme / 38

Șapte / 39

Femeia din cele două surori / 40

O altă lume e la fel cu asta / 41

Bărbat care visează / 42

Fericiți și liberi / 43

Lăsați-mă la masa mea de scris / 44

Cine sunt ei? / 46

Cum să nu fii fericit / 47

Calea de urmat / 48

III. Calea / 49

Altă cale nu există / 51

Aici / 52

Omul fericit / 54

Într-o zi ca aceasta / 55

Din dragoste / 57

Omul fără gânduri / 58

Sens unic / 59

Penitența / 60

Priveliște / 61

Trupul ei frumos ca o lumînare
care arde într-o biserică părăsită / 62

Casa / 63

Preșul / 66

Nu există singurătatea / 67

Nimic altceva / 68

Cîine de pază / 69

IV. ADDENDA / 71

Ce să faci într-o lume ca aceasta / 73

I. Disperările

Și așa se trage
pe toate și dispar din urmă fundul de aer
de unde și au tot răsunat.

Tu părseai croșe și moși pentru lucrurile
fidele și vechi.

Stai pironit pe crucea din tine, nimeni nu te întreabă de ce sîngerezi,
nimeni nu te înțeapă în coaste, în afara durerilor tale din care tot vrei să fugi
și mai tare te afunzi.

Cînd observi nepăsarea, vezi de fapt
fața celor părăsiți, lăsați la voia întîmplării,
întîmplare din care nu vor să iasă
pentru că nu și-au propus să ajungă undeva,
ci să rămână aici, unde își zidesc penitențe
care nu-i lasă liberi, dar îi fac fericiți,
așa cum sunt cei care cred că dețin totul,
iar totul este ceea ce ei știu. Atît de puțin,
adică o imensitate de fapte pe care nu și le asumă
ca înfrîngere, ci ca pe o victorie într-o bătălie a lor
cu nimeni.

Și așa se topesc
pe furiș și dispar cum urcă fumul de acolo
de unde ei au tot coborît.

Tu părăsești crucea și mori pentru totdeauna
într-o viață imaginară.

Pe fața de masă, fața ta obosită. Afară sunt ceilalți
ale căror fețe sunt bătute de vînt, udate de ploii.
Celelalte scaune sunt libere. Așa cum liber
este tot aerul de afară pe care
fețele lor fericite îl ating. Ei bănuiesc
doar că aștepti pe cineva. Și le dai doar parțial
dreptate, pentru că tu, cu siguranță, aștepti pe cineva,
dar numai tu știi pe cine, ei habar n-au.
Nu le vei spune niciodată. Poate va trece și pe la ei,
și singur va trece,
dar nu vor ști că a trecut și cînd. Masa lor
are fața veselă peste care stau coatele
sprijinind un fel de cer care se termină în gura
cu care tună și fulgeră.
Tu bănuiești doar că în cerul lor se plimbă
același gînd ca în cerul tău. Dar lor
nu le stă în gînd gîndul tău. Pari obosit
pentru că vii de departe și mergi și mai departe.
În fapt în același loc din tine. Poate că și
lor le este dat un astfel de loc, dar nu știi,
nu vor să se uite în ei, ci doar în afară
de unde iau doar ceea ce li se oferă
fără a da nimic în schimb. Ce să dea, de fapt?

Cercuri de viață mereu rostogolindu-se
prin spațiul acesta mic din imensul spațiu
despre care nu vor să afle nimic. Pentru că
ei știi totul, dar absolut totul și în mintea lor
nu mai încap nimic,
în inima lor nu mai încap altă inimă,
iar sufletul li se ascunde cu fiecare pas
pînă cînd îi părăsește fără să afle că au
avut așa ceva.

Dar ce importanță mai are,
cînd ești sigur că la masa ta ei nu vor sta

niciodată, pentru că fața ta obosită
așezată pe fața de masă obosită
nu îți îmbie cu nimic. Fug de tristețe și
habar n-au de disperare, ca fetele mari
cînd simt că cineva străin le intră în sînge
și habar n-au cum să-l numească,
bănuiesc doar și-și fac cruce, suspină adînc
ca și cum și-ar pironi sufletul ca o piele
peste coastele printre care ar putea fugi
dintr-o clipă într-alta. Cînd vor fi sigure
că așa va fi, se adună în ele
și-i dau nume acelui necunoscut care le-a
umblat prin sînge cu fericirea călătorului
care știe că mîine va fi și mai fericit în altă parte.

La altă masă, în altă parte, unde se naște
o altă parte, pînă în clipa cînd prin ochi
se vede în tine firisorul de disperare la care
n-ai fi vrut să ajungi niciodată. Dar așa ceva
este imposibil și te împaci cu locul în
care ai decis să rămîi,
cu fața obosită pe fața de masă de pe care au
curs firimiturile atîtor vieți
de pe urma căroră n-ai aflat nimic, ai bănuیت doar
și privești în deșert fericirea
care face din libertatea de afară
aerul pe care ai vrea și tu să-l respiri.

Dar mîine va fi doar mîine.

Azi colorăm gândurile negre în roz. În apropiere se vede umbra unei femei coborînd, cu cît se apropie, femeia își trage umbra pe trup, șesul devine un pat întins în care nu încăpem de fericire. Fără umbră pe ea, femeia pare un țambal pe strunele căruia îmi las degetele slobode ca niște căței la țîțele cățelei moarte la naștere. Cerul e roz iar gândurile negre fug odată cu umbrele lor peste locul de după care se aud voci înfundate. Sunt vocile unor copii nenăscuți, trupurile lor subțiri ca firele de iarbă sunt bătute de vînt. Par pletele unui Dumnezeu supărat. După ce străbatem patul pas cu pas, ornamentăm cu fire de iarbă și flori așternutul. Nu se mai aud zgomote, trag husa peste țambal și femeia se retrage în umbra ei, trece dincolo, gândurile redevin negre, iar cerul sîngerează prin ochiul prin care intrăm să privim cum e dincolo. Și dincolo e la fel, numai că nu mai putem vedea locul, umbra, femeia, șesul, iarba, florile, ci doar ideile de copii nenăscuți ale căror bărbi sunt pieptănate de degetele lui Dumnezeu.

Colorăm atunci totul în albastru și spunem: acesta e cerul în care vom iubi de aici înainte tot ce nu am iubit pînă acum. Intru în umbra femeii și mă nasc fericit a doua oară. Numai așa nu voi mai muri în patul din care a fugit femeia a cărei umbră stă la uscat pe sîrma gardului dintre rai și iad alături de miliarde de alte umbre ale căror trupuri au rămas sub așternuturile

pe care nu le mai deretică, nimeni, doar
ploile, vînturile, zăpezile, soarele sunt
vizitatori vremelnici prin lanurile
care privite de sus par a fi cerul
din care am plecat de curînd. Acolo
totul e cenușiu și foarte mulți dumnezei
care nu se mai înțeleg între ei. Bănuim
doar că printre ei stă pitit și Dumnezeu
cel adevărat care stă de vorbă cu noi
și ne spune de ce trebuie să colorăm
gîndurile negre în roz. Gînduri negre
sunt cu duiumul, iar vopsea de asemenea.

E cineva în așternutul meu și nu respiră,
stă lipit de trupul meu și încearcă să
copieze gesturile mele, pentru că eu în somn
fac gesturi mari cu mâinile, iar ochii îmi
călătoresc peste tot pe unde nu am putut
ajunge peste zi. Nu mă lasă deloc să dorm,
pielea lui este umedă și rece,
cînd îl ating nu ating nimic, doar un gol
afurisit de adînc în care alunec ca într-o
apnee din care sar ca din morți, iar morții
sunt la locurile lor, doar eu nu-mi mai găsesc locul
în așternutul în care mă strecor noapte de noapte
ca într-o placentă din care mă nasc
în fiecare dimineață și nu am cui spune mamă.

Stau treaz și lîngă mine nu mai e nimeni,
deși trupul acela îl simt lîngă mine
fierbinte ca talpa unui fier de călcat
peste fața de masă peste care în zori
ne vom așeza coatele și ne vom povesti visele,
eu pe ale lui, el pe ale mele,
dar nu se va auzi nici o vorbă, doar gînduri
șiroind prin fața ochilor care privesc în gol
trupul ca aerul pe care-l respir
și trăiesc. Fericit că nu am fost singur
încă o noapte, plec peste zi să-l caut
prin orașul din care toți cunoscuții au plecat
să mă caute pe unde bănuiesc ei că aș fi.

Și așa trece ziua, vine noaptea și
mă uit la așternutul plin de riduri ca la fața
unei femei care și-a făcut din fiecare cicatrice
glorie asupra timpului. Mă așez întins pe fața ei
și simt cum îmi fură respirația, somnul,
visele, lăsîndu-mă gol și treaz

ca o fereastră prin care intră pe furiș
razele unor stele care de mult s-au îngropat
într-o gaură de vierme și încă scînteiază
ca ochii pisicii noaptea în podul plin cu șoareci.

Cînd se strecoară din așternutul meu,
sînt prin cameră pașii tuturor femeilor
care ar fi dorit să se furișeze în patul
în care acum sînt doar pielea lor umedă
și golul imens, sufocant
în care cad. Dar din așternutul meu
mă strecor doar eu, ca o dîră de sînge
care vorbește nimănui și
nimeni îi răspunde. Știu cine respiră acum
în locul meu, știe și el că toată viața
eu am făcut acest lucru în locul lui.